

KRYTERIA ROLNICTWA EKOLOGICZNEGO

STOWARZYSZENIA PRODUCENTÓW ŻYWNOSCI METODAMI EKOLOGICZNYMI EKOLAND

Obowiązują od 17-03-2019 roku

Niniejsze Kryteria zostały opracowane na bazie wytycznych Międzynarodowej Federacji Rolnictwa Ekologicznego (IFOAM), której Stowarzyszenie EKOLAND jest członkiem. Zachowano przy tym zgodność z odpowiednimi regulacjami prawnymi Unii Europejskiej, a w szczególności *Rozporządzeniem Rady WE nr 834/2007** oraz *Rozporządzeniem Komisji WE nr 889/2008***, z tym, że Kryteria EKOLANDu nakładają na producentów żywności ekologicznej wymagania wykraczające poza te rozporządzenia. Przestrzeganie Kryteriów przez rolników i przetwórców jest nieodzownym warunkiem stosowania znaku towarowego (logo) EKOLAND na produktach oferowanych do sprzedaży.

1. Ogólne zasady ochrony agroekosystemów przed degradacją

1.1. Ochrona krajobrazu i bioróżnorodności

1.1.1. Rolnictwo ekologiczne ma przyczyniać się do polepszenia jakości agroekosystemów. W tym celu producenci rolni powinni przeznaczyć część powierzchni gospodarstwa na rzecz ochrony różnorodności biologicznej. W uzasadnianych przypadkach cenne przyrodniczo fragmenty gospodarstwa (odpowiednie działki, zarówno użytkowane rolniczo, jak i nieużytki) należy użytkować w sposób służący zachowaniu różnorodności biologicznej ekosystemów rolnych. Do takich powierzchni zalicza się:

- a/ ekstensywnie użytkowane trwałe łąki i pastwiska, stare ekstensywnie użytkowane sady, żywopłoty, aleje drzew, zadrzewienia i zakrzewienia śródpolne, stromizny, strefy buforowe
- b/ ekologicznie cenne odłogi
- c/ ekologicznie cenne obrzeża pól, nawrocia pól
- d/ ciek wodne, oczka wodne, stawy, bagna, łąki zalewowe, które nie są intensywnie wykorzystywane ani do produkcji rolnej, ani gospodarki rybackiej
- e/ siedliska dzikiej flory
- f/ korytarze ekologiczne zapewniające łączność pomiędzy siedliskami naturalnymi.
- g/ rowy, zadarnione drogi dojazdowe na terenie gospodarstwa
- h/ powierzchnie ruderalne, osuwiska, murki kamienne i sterty kamieni

- 1.1.2. Minimalny obszar wyżej wymienionych rodzajów siedlisk służących zachowaniu różnorodności biologicznej ustala się na 5% całkowitej powierzchni gospodarstwa.
- 1.1.3. Wypas zwierząt należy tak zaplanować, by nie zagrażał ptakom łąkowym i cennym gatunkom roślinności dzikiej (odpowiedni termin i obciążenie pastwiska).
- 1.1.4. Wypalanie traw, nieużytków oraz słomy pozostałej po omłocie zbóż jest zabronione.

* ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 834/2007 z dnia 28.06.2007r., w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91, L 189.

**ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) nr 889/2008 z dnia 5.09.2008r., ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej, znakowania produktów i kontroli, L 250.

1.2. Organizmy transgeniczne (GMO)

- 1.2.1. Organizmy transgeniczne i ich produkty nie mają zastosowania w ekologicznej produkcji rolnej. Zakazuje się zarówno świadomego, jak i przypadkowego wprowadzania na teren gospodarstwa ekologicznego organizmów transgenicznych i ich produktów, a w szczególności: zwierząt, nasion, pyłku, materiału rozmnożeniowego, nawozów, polepszaczy gleby, szczepionek, środków ochrony roślin.
- 1.2.2. W przetwórstwie żywności ekologicznej zabronione jest stosowanie transgenicznych składników, jak również dodatków i substancji wspomagających będących produktami inżynierii genetycznej (GMO).
- 1.2.3. Zanieczyszczenie produktów rolnictwa ekologicznego przez GMO, nawet ze źródeł nie kontrolowanych przez producenta rolnego, może spowodować utratę certyfikatu gospodarstwa / produktu.

1.3. Ochrona gleby, wody i powietrza

- 1.3.1. Celem rolnictwa ekologicznego jest ochrona gleby przed degradacją, jak również zachowanie wysokiej jakości zasobów wodnych i oszczędne gospodarowanie wodą.
- 1.3.2. Rolnicy powinni minimalizować procesy degradacji wierzchniej warstwy gleby poprzez zmniejszenie liczby zabiegów uprawowych, właściwy dobór roślin jak również skrócenie okresu czasu, w którym gleba pozostaje bez okrywy roślinnej.
- 1.3.3. Należy podjąć odpowiednie działania na rzecz ochrony gleby przed erozją wodną i wietrzną oraz przeciwdziałać nadmiernemu ubiciu gleby.

1.3.4. Przetwórcy rolni powinni instalować systemy pozwalające na oszczędne gospodarowanie wodą, produkcję w obiegu zamkniętym, ochronę wody przed zanieczyszczeniem środkami chemicznymi lub patogenami zwierzęcymi i ludzkimi.

1.3.5. Plan rolnośrodowiskowy dla gospodarstwa ekologicznego musi zawierać zasady stosowania nawozów organicznych (stałych i płynnych), maksymalną obsadę zwierząt, warunki stosowania dozwolonych nawozów mineralnych, zagospodarowania odcieków z przetwórni.

1.3.6. Gospodarstwo ekologiczne powinno:

a/ posiadać płytę gnojową i/lub kompostową oraz zbiorniki na gnojówkę, które muszą posiadać taką pojemność, by zabezpieczać wody przed skażeniem, tak w drodze spływu powierzchniowego, jak i przesiąkania

b/ minimalna pojemność płyty gnojowej wynosi 3 m² na 1 SD (wymóg ten nie dotyczy gospodarstw z oborami głębokimi)

c/ posiadać odpowiednie, pod względem pojemności i szczelności, zbiorniki na nawozy płynne (gnojówkę, wodę gnojową, gnojowicę), o minimalnej pojemności 2 m³ na 1 SD (wymóg ten nie dotyczy gospodarstw z oborami głębokimi)

d/ Całkowita ilość nawozów zwierzęcych stosowanych w gospodarstwie nie może przekroczyć 170 kg azotu na hektar na rok. Odpowiada to obsadzie zwierząt równej 2 SD/ha

e/ nie stosować nawozów płynnych poza okresem wegetacji, dawki nawozów organicznych nie mogą przekraczać: w przypadku obornika 35 t na 1 ha; kompostu 40 t na 1 ha; nawozów płynnych – 30 m³ na 1 ha.

f/ dawki nawozów organicznych nie mogą przekraczać: w przypadku obornika 35 ton na 1 ha; w przypadku nawozów płynnych 30 metrów sześciennych na 1 ha.

g/ dozwolone nawozy mineralne można stosować dopiero po stwierdzeniu w glebie znaczących niedoborów danego składnika /składników, których uzupełnienie niemożliwe jest w drodze stosowania ani nawozów własnych, ani płodozmianu. Z punktu widzenia analizy chemicznej gleby, uzasadnieniem zastosowania nawozów mineralnych jest obniżenie wartości przyswajalnych form danego składnika do poziomu poniżej zawartości średniej.

h/ warunkiem zastosowania dozwolonych nawozów mineralnych na określonych polach jest określenie zasobności gleby (przeprowadzenie analiz chemicznych). Zaleca się, by gospodarstwa przedstawiające się w roku przystąpienia do EKOLAND'u przeprowadziły badania odczynu i zasobności gleb (dotyczy to również nowo zakupionych/dzierżawionych pól). Badania takie należy powtarzać raz na cztery lata. j. podejmować działania mające na celu uniknięcie erozji gleby i spływu powierzchniowego.

k. powinno zbierać i wykorzystywać wodę deszczową.

1.3.7

Obliczając ilość azotu w gospodarstwie powinno brać się pod uwagę nie tylko ilość azotu zastosowanego w nawozie ale również ilość azotu z resztek poźniwnych, nawozów zielonych i próchnicy.

2. Ogólne zasady uprawy roślin i chowu zwierząt w rolnictwie ekologicznym

- 2.1. Gospodarstwo ekologiczne powinno wytworzyć stabilny agroekosystem, aktywnie stosując ekologiczne metody gospodarowania, współdziałając z naturalnymi cyklami biologicznymi. W tym celu wszelka działalność gospodarcza w zakresie uprawy roślin, chowu zwierząt i zachowania walorów środowiskowych i przyrodniczych powinna być tak zorganizowana, by poszczególne składowe agroekosystemu pozytywnie na siebie oddziaływały. Wymaga to posiadania szerokiej wiedzy i umiejętności ze strony producentów rolnych – pozwalają one na prowadzenie produkcji rolnej bez użycia środków syntezy chemicznej.
- 2.2. Przystawianie gospodarstwa z dotychczasowej metody produkcji na rolnictwo ekologiczne musi być zakończone w określonym czasie. Okres przestawiania musi trwać przynajmniej dwa lata przed wysiewem, a w przypadku upraw wieloletnich innych niż pastwiska, co najmniej przez trzy lata przed pierwszym zbiorem produktów. W określonych przypadkach okres ten można przedłużyć lub skrócić, uwzględniając wcześniejsze zagospodarowanie danego gruntu.
- 2.3. Okres przestawiania może zostać skrócony do minimum 1 roku w sytuacjach, gdy grunty nie były traktowane produktami niewymienionymi w *Załącznikach nr 1 i 2*.
- 2.4. Atest stowarzyszenia oraz prawo do używania logo Ekoland na swoich produktach mogą uzyskać wyłącznie te podmioty, które w całości przestawiły swoje gospodarstwa na rolnictwo ekologiczne. Powiększenie obszaru gospodarstwa o nowe pola nieprzestawione na rolnictwo ekologiczne (zakup/dzierżawa) wymaga niezwłocznego podjęcia ich konwersji na system ekologiczny (prowadzenie produkcji równoległej, tj. ekologicznej i konwencjonalnej w jednym gospodarstwie, wyklucza możliwość uzyskania atestu i stosowania logo EKOLANDu na produktach wytworzonych w gospodarstwie).
- 2.5. Za początek okresu przestawiania (konwersji) uznaje się datę zgłoszenia gospodarstwa do uprawnionej jednostki kontrolnej. Dotyczy to także nowo dołączanych gruntów (zakup/dzierżawa).
- 2.6. Liczba zwierząt utrzymywanych w gospodarstwie i ilość wyprodukowanej paszy nie powinny prowadzić do nadmiernego wykorzystania ziemi.

3. Uprawa roślin

3.1. Różnorodność biologiczna w uprawie roślin

- 3.1.1. Ekologiczna uprawa roślin jest nierozzerwalnie związana z glebą. Dbłość o glebę przejawia się m.in. poprzez mnogość uprawianych gatunków oraz recykling składników pokarmowych, jak również minimalizację strat składników z gleby.

- 3.1.2. Gatunki i odmiany roślin uprawiane w gospodarstwie ekologicznym muszą być odpowiednio dobrane do warunków glebowych i klimatycznych. Ponadto powinny się cechować szeroką odpornością na najważniejsze choroby i szkodniki. Materiał siewny i rozmnożeniowy musi pochodzić z produkcji ekologicznej.
- 3.1.3. W drodze wyjątku, o ile wykaże się niedostępność materiału siewnego i rozmnożeniowego w jakości ekologicznej, dopuszcza się stosowanie niezaprawianego chemicznie materiału z produkcji konwencjonalnej.
- 3.1.4. Zabrania się uprawy odmian wyhodowanych metodami inżynierii genetycznej (GMO).
- 3.1.5. Uprawa roślin w technologii hydroponicznej jest zabroniona.

3.2. Żyzność gleby i gospodarka nawozowa

- 3.2.1. Celem gospodarki nawozowej w rolnictwie ekologicznym jest podnoszenie aktywności biologicznej gleby. Podstawą podtrzymywania/zwiększania żyzności i urodzajności gleby w gospodarstwach ekologicznych jest materia organiczna (resztki roślinne, nawozy zwierzęce) wyprodukowana w myśl zasad rolnictwa ekologicznego. Straty składników pokarmowych poza gospodarstwo należy minimalizować oraz rekompensować, stosując odpowiednie formy, dawki i czas stosowania nawozów.
- 3.2.2. Nawozy organiczne i mineralne pochodzące z zakupu powinny być traktowane jako jedna z wielu metod służących utrzymaniu żyzności gleby, jako uzupełnienie, a w żadnym wypadku nie jako zastąpienie recyklingu składników pokarmowych w ramach gospodarstwa.
- 3.2.3. Stosowanie dozwolonych nawozów mineralnych musi mieć miejsce w ramach wieloletniego programu gospodarki nawozowej i w powiązaniu z tak podstawowymi metodami zapewnienia żyzności gleby jak: stosowanie nawozów organicznych, poprawnego płodozmianu, uprawy roślin wiążących azot i międzyplonów.
- 3.2.4. Dla zapewnienia odpowiedniego zaopatrzenia w azot, udział roślin motylkowatych uprawianych w plonie głównym (w czystym siewie lub w mieszankach z innymi roślinami) nie może być mniejszy niż 20%. Uprawa międzyplonów (z udziałem lub bez udziału roślin motylkowatych) musi obejmować, co najmniej 20% powierzchni gruntów ornych.
- 3.2.5. Dozwolone nawozy mineralne mogą być stosowane wyłącznie w naturalnej postaci, a ich rozpuszczalność nie może być zwiększana metodami chemicznymi.
- 3.2.6. Saletra Chilijska oraz wszystkie syntetyczne nawozy azotowe są zabronione.
- 3.2.7. Nawozy zawierające odchody ludzkie nie mogą być stosowane do nawożenia roślin przeznaczonych bezpośrednio do spożycia przez ludzi, jak również do użyźniania gleby,

na której będą uprawiane rośliny jednoroczne w okresie najbliższych 6-ciu miesięcy. Ten ostatni warunek nie dotyczy nawozów uzyskiwanych w drodze kompostowania na gorąco (w przyzmacach).

3.2.8 Gospodarstwo powinno posiadać przymę kompostową.

- a/ do kompostowania powinny być używane surowce produkowane w gospodarstwach ekologicznych.
- b/ jeśli jest konieczność zakupu obornika konwencjonalnego (nie z hodowli przemysłowej) powinien być on przekompostowany w gospodarstwie.
- c/ dozwolone jest używanie innej materii organicznej, np. trociny, torf czy kora pod warunkiem że nie zawierają zabronionych substancji w rolnictwie ekologicznym.

3.2.9. Do aktywizacji kompostu mogą być użyte odpowiednie preparaty na bazie mikroorganizmów lub roślin. Preparaty biodynamiczne wytworzone z mączki skalnej, obornika lub roślin mogą być również stosowane.

3.2.10. Należy zapobiegać akumulacji metali ciężkich w glebie. Zapobieganie kumulacji metali ciężkich w glebie polega m.in. na: zwiększaniu żyzności gleby poprzez wzrost zawartości próchnicy w glebie.

3.2.10. Wykaz dopuszczonych nawozów i środków polepszających żyzność gleby zawarto w *Załączniku nr 1*.

PRÓCHNICA – ciągle dążenie do poprawy jakości i ilości próchnicy w glebie.

3.2.11. Każdorazowo przed zakupem nawozu organicznego czy też mineralnego należy sprawdzić czy dany nawóz lub środek poprawiający właściwości gleby znajduje się w wykazie nawozów i środków poprawiających właściwości gleby dopuszczonych do stosowania w rolnictwie ekologicznym prowadzonej przez IUNG Puławy

3.2.12. Dopuszczony jest zakup nawozu organicznego (obornika) konwencjonalnego nie pochodzącego z hodowli przemysłowych z użyciem pasz GMO

3.3. Zwalczanie chorób, szkodników i chwastów

3.3.1. Rolnictwo ekologiczne akceptuje następujące metody zapobiegania zbyt dużym stratom powodowanym przez szkodniki, choroby i chwasty stosując:

- a/ odpowiednio dobrane gatunki i odmiany roślin uprawnych (o wysokiej dynamice wzrostu i dobrze zacieniające glebę)
- b/ właściwą gospodarkę płodozmianową
- c/ sąsiedztwo roślin
- e/ zrównoważony program nawozowy
- f/ kompostowanie materiałów organicznych
- g/ czyszczenie materiału siewnego
- h/ pielęgnację mechaniczną
- i/ stosowanie pułapek, barier, światła i dźwięku

j/ ochronę naturalnych wrogów szkodników roślin uprawnych przez stworzenie im korzystnych warunków bytowania (np. żywopłoty, miejsca gniazdowania, strefy buforowe, zachowanie naturalnej roślinności)

k. wprowadzanie organizmów pożytecznych

l/ ściółkowanie (materiałem organicznym pochodzącym z gospodarstw ekologicznych), przykaszanie lub wyścielanie agro włókniną

m/ wypasanie

n. odchwaszczanie płomieniowe

o/ stosowanie preparatów biodynamicznych.

3.3.2. O ile wyżej wymienione metody okażą się niewystarczające dozwolone jest stosowanie biologicznych środków ochrony roślin wymienionych w *Załączniku nr 2*.

3.3.3. Każdorazowo przed zastosowaniem środka ochrony roślin należy sprawdzić czy dany środek znajduje się na aktualnej liście środków ochrony roślin dopuszczonych do stosowania w rolnictwie ekologicznym. Listę prowadzi i aktualizuje Instytut Ochrony Roślin w Poznaniu.

3.4 Ogrodnictwo

3.4.1. Warzywnictwo

a. aby unikać niedoborów lub nadmiernej ilości składników pokarmowych w glebie zaleca się analizy gleby lub podłoża co 3 lata.

b. w przypadku produkcji szklarniowej na gospodarstwie w trakcie przestawiania na metody ekologiczne należy wykonać analizę gleby na zawartość środków ochrony roślin (SOR).

c. podłoża ogrodnicze mogą być kupowane lub produkowane w gospodarstwie.

d. stosowanie syntetycznych substratów jest zabronione.

e. hydroponika jest zabroniona.

f. dozwolone jest płytkie parowanie gleby (do 10 cm) w celu zwalczania chwastów.

g. sadzonki powinny być produkowane w gospodarstwie. bądź kupowane z certyfikatem ekologicznym

h. preferowane są biodegradowalne doniczki ale możliwe jest stosowanie z syntetycznych tworzyw pod warunkiem że można je wielokrotnie użytkować.

j. W termicznej metodzie zwalczania chwastów preferowane jest stosowanie czynnika niszczącego chwasty przedwiosnowo jedynie w rzędach.

k. w przypadku ogrzewania szklarni i tuneli foliowych należy dążyć do jak największej oszczędności energii i ograniczenia stosowania paliw kopalnych.

3.4.2. Sadownictwo

a. powinno się dążyć do zwiększenia żyzności gleby przez różnego rodzaju wsiewki. Rośliny wsiewane stanowią nie tylko źródło próchnicy ale też schronienie i bazę pokarmową dla pożytecznych organizmów.

b. roślinne wsiewki powinny być mulczowane dopiero w momencie kiedy zaczynają kwitnąć.

c. dozwolone jest stosowanie obornika w celu poprawy zawartości próchnicy .

d. nawożenie powinno być oparte na analizach gleby.

e. zdrowotność roślin powinno się osiągać przez wspieranie równowagi między szkodnikami a

organizmami pożytecznymi.

f. środkiem zapobiegającym chorobom jest przede wszystkim zagęszczenie roślin i dobór odpowiedniej i odpornej odmiany.

g. zabronione jest stosowanie syntetycznych substancji chemicznych i regulatorów wzrostu.

h. drewno jako materiał pomocniczy powinno pochodzić z lokalnych źródeł.

3.5. Zbiór surowców roślinnych ze stanu naturalnego

3.5.1. Zbiór jadalnych roślin dziko rosnących, w tym ich części, z naturalnych siedlisk, lasów i terenów rolniczych, jest traktowany jako produkcja metodami ekologicznymi, pod warunkiem, że:

a/ przez ostatnie trzy lata przed zbiorem roślin na terenach tych nie stosowano innych środków niż wymienione w *Załącznikach nr 1 i 2*

b/ zbiór nie narusza stabilności naturalnego ekosystemu i zachowania gatunków w terenie zbioru.

3.6. Ekologiczna uprawa grzybów

3.5.1. Do uprawy grzybów można stosować podłoża złożone wyłącznie z następujących komponentów:

a/ obornik i odchody zwierzęce z gospodarstw ekologicznych b/ produkty pochodzenia rolniczego, inne niż wymienione w pkt. A (np. słoma) z gospodarstw ekologicznych c/ torf nie traktowany substancjami chemicznymi

d/ drewno, nie traktowane substancjami chemicznymi po wyrębie e/ gleba i woda

f/ związki mineralne wymienione w *Załączniku nr 1*.

ZALĄCZNIK nr 1.

Nawozy dopuszczone do stosowania w rolnictwie ekologicznym

Obornik i pomiot drobiowy surowy i suszony; kompostowany obornik i odchody zwierzęce; gnojówka; gnojowica (warunkowo - wyłącznie z własnego gospodarstwa); kompostowane odpadki z gospodarstwa domowego; torf; minerały ilaste (perlit i wermikulit); podłoże z uprawy grzybów; odchody dżdżownic i owadów; kompost z resztek roślinnych; produkty pochodzenia zwierzęcego: mączki z krwi, z kopyt, rogowa, kostna odklejona; spopielone kości zwierząt; mączki: rybna, mięsna, z piór, włosia i skóry; wełna; sierść; włosie; produkty uboczne mleczarstwa; nieekstrahowane produkty uboczne pochodzenia roślinnego (np. wyłoczyny z nasion roślin oleistych); trociny i wióry drzewne; popiół drzewny; mączki fosforytowe; fosforyty glinowo-wapniowe, tomasyna; kopalne sole potasowe (kainit, sylwin); siarczan potasu; wywar gorzelniczy; węglany wapnia pochodzenia naturalnego (kreda, dolomit); siarczan magnezu (kizeryt); roztwór chlorku wapnia (do dolistnego opryskiwania jabłoni); gips; wapno defekacyjne z cukrowni; siarka elementarna; mikroelementy; sól kamienna; mączki skalne.

ZALĄCZNIK nr 2.

I. Substancje pochodzenia roślinnego i zwierzęcego:

azadirachtyna ekstrahowana z miodli indyjskiej; wosk pszczeli (do smarowania ran drzew); żelatyna; hydrolizat białkowy; lecytyna; olejki roślinne (miętowy, sosnowy, kminkowy); perytryny ekstrahowane ze złocienia dalmatyńskiego; rotenon ekstrahowany z derysa trującego *Lonchocarpus ssp.*, *Terphrosia ssp.*

II. Mikroorganizmy i ich produkty:

bakterie; grzyby; wirusy (np. preparaty na bazie *Bacillus thuringiensis*, *Granulosis virus*).

III. Substancje stosowane w pułapkach i/lub dyspensorach: fosforan dwuamonowy; formalina; feromony; deltametryna i lambda-cyhalotryna).**IV. Inne:**

miedź w formie: wodorotlenku miedzi, tlenochlorku miedzi, trójzasadowego siarczanu miedzi i tlenku miedziowego; etylen; szare mydło; alun potasowy; siarczan wapnia; olej parafinowy; oleje mineralne; nadmanganian potasu; pył kwarcowy; siarka.

Uwaga: nie wszystkie środki są zarejestrowane w Polsce

4. Chów zwierząt

4.1. Zasady ogólne

4.1.1. Chów zwierząt powinien stanowić integralną część gospodarstwa ekologicznego i być systemowo powiązany z prowadzoną w nim uprawą roślin. Obsada zwierząt powinna wynikać z możliwości zachowania równowagi paszowo-nawozowej i nie może przekraczać 2 SD na 1 ha. Minimalna obsada zwierząt w gospodarstwach EKOLAND wynosić powinna 0,20 SD na 1 ha użytków rolnych. Obliczenia obsady zwierząt w SD należy prowadzić w oparciu o *Załącznik nr 3*. Prowadzenie chowu zwierząt w gospodarstwach bezrolnych jest niedopuszczalne.

4.1.2. Warunek posiadania minimalnej obsady zwierząt może być spełniony na zasadzie pisemnego porozumienia przez dwa, lub więcej niż dwa, kooperujące gospodarstwa ekologiczne. Kooperujące gospodarstwa zobowiązane są do prowadzenia dokumentacji odnośnie przepływu pasz i nawozów naturalnych. Gospodarstwa takie mogą być oddalone od siebie nie więcej niż 100km. Wówczas stosowne wyliczenia odnosi się do łącznej powierzchni użytków rolnych kooperujących gospodarstw.

4.1.3. Wymóg posiadania minimalnej obsady zwierząt nie dotyczy specjalistycznych gospodarstw sadowniczych, warzywniczych i nasiennych.

4.1.4. Bezinwentarzowe specjalistyczne gospodarstwa warzywnicze, sadownicze i nasienne powinny stosować obornik pochodzący z innych gospodarstw ekologicznych, na podstawie umów o współpracy lub z zakupu. Możliwe jest zastosowanie obornika

pochodzącego z konwencjonalnej hodowli nieprzemysłowych nie używających pasz GMO. Taki obornik powinien być przed zastosowaniem przekompostowany w gospodarstwie.

4.2. Pochodzenie zwierząt

4.2.1. Wszystkie zwierzęta powinny pochodzić z gospodarstw ekologicznych.

4.2.2. Gdy gospodarstwo rozpoczyna chów danego gatunku, dopuszcza się zakup z gospodarstw konwencjonalnych:

a/ bydła i koniowatych w wieku do 6-miesiący

b/ kóz i owiec w wieku do 60 dni

c/ trzody do 35 kg wagi.

4.2.3. Gdy gospodarstwo prowadzi odnowienie stada możliwy jest zakup z gospodarstw konwencjonalnych: nie przemysłowych

a/ bydła, koniowatych – samic nieródek, do 10% wielkości stada b/ kóz i owiec oraz świń – samic nieródek do 20% wielkości stada c/ bydła, koniowatych, kóz, owiec i trzody – samców bez ograniczeń wiekowych i ilościowych.

4.2.4. Gdy gospodarstwo wprowadza nowy gatunek zwierząt, powiększa istniejące stada, lub dokonuje zmiany rasy (w tym wprowadza rasy zagrożone wyginięciem), możliwy jest zakup z gospodarstw konwencjonalnych:

a/ bydła, koniowatych, kóz, owiec i trzody – samic nieródek do 40% wielkości stada, b/ bydła, koniowatych, kóz, owiec i trzody – samców bez ograniczeń wiekowych i ilościowych.

4.2.5. Dozwolony zakup drobiu konwencjonalnego w celach produkcyjnych:

a/ piskląt do 3-go dnia życia (na produkcję mięsną i nieśną)

4.3. Okresy przestawiania w chowie zwierząt

4.3.1. Przy zakupie zwierząt z gospodarstw konwencjonalnych obowiązują okresy przestawiania. Warunkiem zbytu produktów zwierzęcych jako ekologiczne, jest utrzymywanie zwierząt w myśl niżej określonych zasad, przez co najmniej:

a/ 12 miesięcy w przypadku koni i bydła mięsnego

b/ 6 miesięcy w przypadku zwierząt mlecznych

c/ 6 miesięcy w przypadku małych przeżuwaczy (owce, kozy) i świń d/ 10 tygodni przy zakupie piskląt do 3-go dnia życia (na produkcję mięsną) e/ 6 tygodni (w przypadku drobiu nieśnego).

4.4. Pasze i żywienie zwierząt

- 4.4.1. Zwierzęta powinny być żywione paszą wyprodukowaną w gospodarstwach ekologicznych. Wszystkie pasze i surowce paszowe muszą być dobrej jakości – nie mogą być zatechłe czy nadgniłe.
- 4.4.2. Do 30% dziennej dawki paszy może pochodzić z pól przestawianych na produkcję ekologiczną. W przypadku pasz z własnego gospodarstwa, udział paszy z pól przestawianych na produkcję ekologiczną może być zwiększony do 60%.
- 4.4.3. W przypadku przeżuwaczy, co najmniej 60% dziennej dawki pokarmowej (w przeliczeniu na suchą substancję) powinny stanowić pasze objętościowe.
- 4.4.4. Cielętom od drugiego tygodnia życia należy podawać siano.
- 4.4.5. Do dziennej dawki pasz treściwych świń i drobiu należy dodawać pasze objętościowe.
- 4.4.6. Do produkcji pasz nie wolno stosować surowców zawierających organizmy transgeniczne (GMO), ani ich produktów.
- 4.4.7. Dozwolone w paszach komponenty mineralne, mikroelementy i witaminy zostały wymienione w *Załączniku nr 4*.

ZAŁĄCZNIK nr 4.

Dozwolone komponenty mineralne, mikroelementy i witaminy do produkcji pasz

Minerały

Sód: nierafinowana sól morską, sól kamienna, siarczan sodu, węglan sodu, dwuwęglan sodu, chlorek sodu.

Wapń: lithamion, skorupki zwierząt wodnych, węglan wapnia, mleczko wapienne, glukonian wapnia.

Fosfor: strącony fosforan dwuwapniowy, odfluorowany fosforan dwuwapniowy, odfluorowany fosforan jednowapniowy.

Magnez: bezwodny tlenek magnezowy (magnezja), siarczan magnezu, chlorek magnezu, węglan magnezu.

Siarka: siarczan sodu.

Mikroelementy:

Żelazo: węglan żelazawy, jednowodny siarczan żelazawy, tlenek żelazowy.

Jod: bezwodny jodek wapnia, sześciowodny jodek wapnia, jodek potasu.

Kobalt: siarczek kobaltawy jednowodny i/lub sześciowodny, zasadowy węglan kobaltu (jednowodny).

Miedź: tlenek miedzi, zasadowy węglan miedzi (jednowodny), siarczan miedzi (pięciowodny).

Mangan: węglan manganawy, tlenek manganawy i tlenek manganowy, siarczek manganawy jedno-

i/lub czterowodny.

Cynk: węglan cynku, tlenek cynku, siarczan cynku.

Molibden: molibdenian amonowy, molibdenian sodowy.

Selen: selenian sodowy, selenin sodowy.

Witaminy

✂ w pierwszym rzędzie zawarte w surowcach paszowych, lub

✂ w ostateczności syntetyczne, identyczne z naturalnymi, wyłącznie dla zwierząt monogastycznych.

4.5. Profilaktyka i medycyna weterynaryjna

4.5.1. Zapobieganie zachorowaniom zwierząt opiera się na następujących zasadach:

a/ dobór odpowiednich ras zwierząt

b/ prowadzenie chowu w warunkach zgodnych z wymaganiami gatunku c/ dostęp do świeżego powietrza, wody, paszy i naturalnego światła d/ stosowanie pasz wysokiej jakości w połączeniu z dostępem do wybiegów i pastwisk e/ zapewnienie odpowiedniej higieny i obsady zwierząt w budynkach inwentarskich i na wybiegach.

4.5.2. Jeżeli pomimo zastosowania w/w zasad zwierzę zachoruje, należy je leczyć następującymi grupami środków:

a/ ekstraktami roślinnymi (z wyjątkiem antybiotyków), esencjami, preparatami homeopatycznymi, mikroelementami

b/ w razie konieczności zezwala się na użycie leków konwencjonalnych (chemicznie syntetyzowanych lub antybiotyków) pod kontrolą weterynarza

c/ profilaktyczne stosowanie chemicznie syntetyzowanych leków (leków alopacyjnych) i antybiotyków jest zabronione.

4.5.3. Użycie substancji takich jak chemioterapeutyki (np. kokcydiostatyki) oraz stymulujących wzrost – antybiotyki, hormony i podobnych w działaniu, jest zakazane.

4.5.4. Leczenie zwierząt, dezynfekcja budynków i ich wyposażenia nakazane prawem, są dozwolone. Dotyczy to również leków konwencjonalnych, o ile określona choroba występuje w okolicy. Dozwolone środki do czyszczenia i dezynfekowania pomieszczeń podano w *Załączniku nr 5*.

4.5.5. Jeżeli zajdzie konieczność zastosowania leków konwencjonalnych, okres karencji wydłuża się dwukrotnie w stosunku do obowiązującego, a jeśli nie jest on określony – min. 48 godzin.

ZAŁĄCZNIK nr 5.

Środki do czyszczenia i dezynfekowania pomieszczeń i urządzeń inwentarskich

Mydło potasowe i sodowe; Woda i para wodna; Mleko wapienne; Wapno; Wapno palone; Podchloryn sodu (np. pod postacią wybielacza w płynie); Soda kaustyczna; Potaż żrący; Nadtlenek wodoru; Naturalne esencje roślinne; Kwas: cytrynowy, nadoctowy, mrówkowy, mlekowy, szczawiowy i octowy; Alkohol; Kwas azotowy (wyposażenie mleczarni); Kwas (orto)fosforowy (V) (wyposażenie mleczarni); Formaldehyd; Środki myjące i dezynfekujące do dojarek i urządzeń mleczarskich; Węglan sodu.

4.6. Rozród zwierząt

- 4.6.1. Rozród zwierząt powinien się odbywać metodami naturalnymi.
- 4.6.2. Dopuszcza się stosowanie sztucznego unasiennienia.
- 4.6.3. Pozostałe formy sztucznego wspomaganie rozrodu, jak na przykład przenoszenie zarodków, są zabronione.

4.7. Zabiegi weterynaryjne

- 4.7.1. Skracanie ogonów, przycinanie zębów i rogów są zabronione.
- 4.7.2. W drodze wyjątku dopuszcza się usuwanie rogów u cieląt ze względów bezpieczeństwa. Zabieg taki może wykonać tylko lekarz weterynarii.
- 4.7.3. Dopuszcza się kastrowanie świń.
- 4.7.4. Skracanie (obcinanie) ogonów u jagniąt jest dozwolone, pod warunkiem, że owcom zagraża inwazja larw owadów.

4.8. Budynki inwentarskie i wybiegi

- 4.8.1. Warunki utrzymania zwierząt w budynkach inwentarskich muszą być zgodne z wymaganiami danego gatunku, w tym ich potrzeb zachowawczych – zapewniając swobodę poruszania się i komfort.
- 4.8.2. Zwierzęta muszą mieć zapewniony łatwy dostęp do paszy i czystej wody.
- 4.8.3. W budynkach zwierzęta powinny mieć zapewnioną odpowiednią powierzchnię do leżenia, poruszania się oraz przejawiania naturalnych zachowań (np. machania skrzydłami). Minimalne powierzchnie określono w *Załącznikach nr 6A i 6B*.

ZAŁĄCZNIK nr 6A.

Minimalne powierzchnie w budynkach inwentarskich i wybiegach dla drobiu

Wyszczególnienie	Wewnątrz budynku			Na wybiegach
	ptaków/m ²	cm grzędy/ptaka	niosek na gniazdo	m ² /ptaka

I. Kury nioski	6	18	7	4
II. Drób mięsny	10	20 (tylko dla perlic)		4 dla kur i perlic
	max. 21kg/m ²			4,5 dla kaczek
				10 dla indyków
				15 dla gęsi

ZAŁĄCZNIK nr 6B.

Minimalne powierzchnie w budynkach i na wybiegach dla przeżuwaczy i świń

Wyszczególnienie	Wewnątrz budynku		Na wybiegu
	min. masa ciała, kg	m ² /sztukę	m ² /sztukę
I. Bydło, młódzież	100	1,5	1,1
	200	2,5	1,9
	350	4,0	3,0
	>350	5,0 <i>min. 1m² na 100kg</i>	3,7 <i>min. 0,75 m² na 100kg</i>
krowy mleczne		6,0	4,5
buhaje rozplodowe		10,0	30
II. Kozy i owce		1,5	2,5
koźłeta i jagnięta		0,35	0,5
III. Świnie			
maciora z prosiętami		7,5	2,5
tuczniki	do 50	0,8	0,6
	do 85	1,1	0,8
	do 110	1,3	1,0
prosięta	do 30	0,6	0,4

4.8.4. Zabronione jest utrzymywanie zwierząt na uwięzi.

4.8.5. W drodze odstępstwa dopuszcza się trzymanie bydła na uwięzi w budynkach pod warunkiem zapewnienia okresowego ruchu na wybiegach i pastwiskach.

4.8.6. W małych gospodarstwach, utrzymujących do 40 dorosłych zwierząt, w drodze odstępstwa dopuszcza się wiązanie bydła, pod warunkiem zapewnienia, co najmniej dwa razy w tygodniu dostępu do pastwisk i wybiegów.

4.8.7. Izolacja, ogrzewanie i wentylacja budynków inwentarskich musi zapewniać utrzymanie odpowiedniej temperatury, cyrkulacji powietrza oraz wilgotności, a także utrzymania stopnia zapylenia i koncentracji gazów na poziomie nieszkodliwym dla zwierząt.

4.8.8. Skuteczna wentylacja jest jednym z podstawowych warunków zachowania zdrowia zwierząt. Zdaniem wentylacji jest usuwanie z pomieszczeń inwentarskich szkodliwych gazów, nadmiaru pary wodnej, dostarczanie tlenu, a także utrzymywanie właściwej temperatury i ruchu powietrza. Obecność zapachu zgnilizny czy stęchlizny jest niedopuszczalna. Maksymalne stężenia szkodliwych gazów w pomieszczeniach inwentarskich wynoszą:

dla amoniaku – 0,001%

dla siarkowodoru – 0,001%

dla dwutlenku węgla – 0,20%

Poziom wilgotności względnej powinien zawierać się w przedziale 60-75%. Prędkość powietrza wewnątrz budynku nie powinna przekraczać 0,3 m/s, z tym, że w okresie letnich upałów może dochodzić do 0,8 – 1,0 m/s. Nigdy nie należy dopuszczać do powstawania przeciągów.

4.8.9. Zwierzętom należy zapewnić naturalne oświetlenie. Całkowita powierzchnia okien powinna stanowić co najmniej 1/20 powierzchni podłogi.

4.8.10. Utrzymywanie zwierząt w klatkach i w systemie bezściołowym jest zakazane.

4.8.11. Ogólna powierzchnia użytkowa budynków dla drobiu nie może przekraczać 1 600 m².

4.8.12. Wybiegi muszą być zadarnione i utrzymane w dobrym stanie higienicznym. Wybiegi oraz pastwiska winny być zaopatrzone w ochronę przed skrajnymi warunkami pogodowymi (np. żywopłoty chroniące przed upałem lub zimnym wiatrem).

4.9. Wielkość stad

4.9.1. Zwierzęta stadne nie powinny być trzymane w oddzieleniu od innych przedstawicieli tego samego gatunku.

4.9.2. Wielkość stad drobiu w jednym budynku nie może przekraczać następujących wartości:

a/ 4 800 kurcząt mięsnych

b/ 3 000 kur niosek

c/ 5 200 perliczek

d/ 4000 samic kaczki pizmowej lub pekińskiej oraz 3 200 samców kaczki pizmowej, pekińskiej lub innych ras kaczek

f/ 2 500 kapłonów, gęsi lub indyków.

4.10. Minimalny wiek zwierząt mięsnych podczas uboju

4.10.1. Określa się następujący minimalny wiek zwierząt mięsnych podczas uboju:

a/ 81 dni w przypadku kurcząt

b/ 150 dni w przypadku kapłonów

c/ 49 dni w przypadku kaczek pekińskich

d/ 70 dni w przypadku samic kaczki pizmowej i 84 dni w przypadku samców e/ 92 dni w przypadku kaczek mulard

f/ 94 dni w przypadku perliczek

g/ 140 dni w przypadku indyków i gęsi

h/ 100 dni w przypadku indyczek.

5. Pszczelnictwo

5.1. Pochodzenie pszczół

5.1.1. Żywotność pszczół i odporność na choroby powinna być podstawowym kryterium doboru ras. Pierwszeństwo należy dać europejskim rasom *Apis mellifera*.

5.1.2. Tworząc pasiekę należy nabywać rodziny pszczele z pasiek ekologicznych.

5.1.3. W drodze odstępstwa dopuszcza się przestawianie pasiek konwencjonalnych.

5.1.4. W drodze odstępstwa przy odnowie pasiek dopuszcza się 10% królowych i rojów ze źródeł konwencjonalnych, pod warunkiem, że zostaną umieszczone w ulach zawierających plastry lub węzy z pasiek ekologicznych – nie ma wówczas zastosowania okres przestawiania.

5.2. Lokalizacja pasiek

5.2.1. Pasieka powinna być zlokalizowana na obszarze o wystarczającej ilości źródeł naturalnego nektaru, spadzi i pyłku. Konieczny jest również dostęp do wody.

5.2.1. W promieniu 3 km od pasieki źródłami nektaru powinny być przede wszystkim rośliny dzikie lub uprawiane w myśl zasad rolnictwa ekologicznego, ewentualnie

również metodami ekstensywnymi.

5.2.2. Pasieka powinna się znajdować w wystarczającej odległości od emitorów skażeń, jak np. obszary przemysłowe, spalarnie śmieci, miasta, autostrady.

5.2.3. Z przyrodniczego punktu widzenia lepiej aby kolonie przebywały w 1 miejscu przez cały rok . Możliwe jest przenoszenie rodzin pszczelich jeśli jest niewystarczająca ilość pożywienia.

5.2.4 Należy prowadzić mapę migracji, aby można było dokładnie ustalić gdzie i w jakim terminie była pasieka.

5.3 Obsługa pasieki

a/ korpusy uli powinny być wykonane z naturalnych materiałów z wyjątkiem elementów łączących, izolacji i pokrycia dachowego

b. dopuszczona jest zewnętrzna obróbka ula. Farby wykorzystywane do obróbki zewnętrznej nie powinny zawierać chemikaliów a być na bazie naturalnych substancji, natomiast kleje powinny zawierać jak najmniej substancji szkodliwych .

c. obróbka wewnętrzna jest zabroniona z wyjątkiem stosowania olejów roślinnych, wosku pszczelego i propolisu.

d. można przeprowadzać termiczną dezynfekcję ula.

e. węża powinna być odnawiana z własnego wosku. W przypadku niedoborów własnego wosku dopuszczone jest dokupowanie wosku ekologicznego, a jeśli nie jest on osiągalny w jakości ekologicznej, wówczas dozwolony jest zakup wosku nie ekologicznego pod warunkiem, że nie jest on zanieczyszczony substancjami zabronionymi.

f. dozwolone jest dokarmianie pszczół pod warunkiem że jest to niezbędne dla kolonii, jeśli jest to możliwe pszczoły powinny być karmione miodem z własnej pasieki.

g. dozwolone jest stosowanie cukru jeśli ma eko certyfikat.

h. nie wolno dokarmiać pszczół przy użyciu syntetycznych substancji.

i. powinno ograniczać się stosowanie dymu, a jego źródłem powinny być naturalne materiały.

j. pszczelarz powinien przede wszystkim dążyć do zwiększenia sił obronnych kolonii, a jeśli wystąpią choroby to może zastosować substancje dozwolone w rozporządzeniu WE nr 834/2007 i nr 889/2008.

k. dozwolone jest dokupowanie kolonii i królowych z konwencjonalnych pasiek w ilości do 10% stanu pasieki. konwencjonalne kolonie poddawane są konwersji.

l. miód z pni które są w konwersji nie może być zlewany razem z miodem ekologicznym.

ł. zabronione jest stosowanie odstraszczy chemicznych i zabijania pszczół w celu ułatwienia zbierania miodu.

m. miód należy przechowywać w naczyniach z materiałów niezanieczyszczających np. stal szlachetna lub szkło.

6. Przetwórstwo

6.1. Ekologiczne przetwórstwo żywności ma na celu możliwie pełne zachowanie pierwotnej jakości biologicznej surowców wyprodukowanych w gospodarstwach Stowarzyszenia EKOLAND.

6.2. Zakazane jest poddawanie surowców do wytwarzania żywności, jak również gotowej żywności przetworzonej, działaniu promieniowania jonizującego oraz mikrofal.

6.3. Surowce pochodzenia rolniczego mają w minimum **70%** pochodzić z gospodarstw EKOLAND, by zachować integralność żywności ekologicznej znakowanej logo EKOLANDu.

6.4. Jeśli podaż surowców pochodzenia rolniczego z gospodarstw Stowarzyszenia EKOLAND jest niewystarczająca, lub w ogóle jej nie ma*, wówczas:

a/ można zastosować składniki z gospodarstw / przedsiębiorstw certyfikowanych przez jednostki kontrolne akredytowane przez IFOAM, lub inne jednostki kontrolne zaakceptowane przez Stowarzyszenia EKOLAND

* chodzi o takie składniki jak egzotyczne owoce, egzotyczne przyprawy, itp.

b/ można zastosować składniki z gospodarstw / przedsiębiorstw gospodarujących co najmniej wg zasad Rozporządzeń WE nr 834/2007 i 889/2008

6.5. Żywność przetworzona musi w min. 95% (w przeliczeniu na zawartość suchej substancji) składać się z surowców pochodzenia rolniczego w jakości ekologicznej, by móc być znakowana znakiem towarowym EKOLAND. Woda i sól użyte w przetwórstwie żywności ekologicznej nie są brane pod uwagę w obliczeniach procentowego udziału surowców ekologicznych.

6.6. W przetwórstwie można stosować wyłącznie produkty i substancje (dodatki do żywności i nośniki) zawarte w *Załączniku nr 7*.

6.7. W przetwórstwie można stosować wyłącznie substancje wspomagające przetwarzanie i inne produkty dozwolone w przetwórstwie zawarte w *Załączniku nr 8*.

6.8. Jako składników pochodzenia rolniczego bez statusu produktów rolnictwa ekologicznego można użyć w przetwórstwie tylko produktów wymienionych w załączniku IX *Rozporządzenia Komisji WE nr 889/2008*.

6.9 informacje na produktach

a/ na etykiecie należy wymienić wszystkie jego składniki

b. dodatki takie jak zioła i przyprawy jeśli ich całkowita masa nie przekracza 2% wagi produktu mogą zostać ujęte 1 terminem

c. użycie soli kuchennej musi być wyraźnie wskazane.

d. należy zaznaczyć czy produkt zapakowany jest w atmosferę ochronną.

6.10 zabronione składniki produktów

a. organizmy gmo i ich pochodne.

b. syntetyczne aromaty.

c. sztucznie wytworzone mineralne składniki odżywcze, pierwiastki śladowe i witaminy

d. sól zawierająca środki przeciwzbrylające.

6.11 opakowania powinny być wykonane w technologii jak najbardziej przyjaznej środowisku i dające się poddać procesowi recyklingu.

ZAŁĄCZNIK nr 7.

Produkty i substancje dozwolone do użycia w produkcji przetworzonej żywności ekologicznej – dodatki do żywności, tym ich nośniki

Kod	Nazwa	Przetwarzanie środków spożywczych		Szczegółowe warunki
		Pochodzenia roślinnego	Pochodzenia zwierzęcego	
E 153	Węgiel drzewny		X	Ser kozi z popiołem Ser Morbier
E 160 b*	Annato, bioksyna, norbiksyna		X	Ser Red Leicester Ser Double Gloucester Ser Mimolette
E 170	Węglan wapnia	X	X	Nie stosować do barwienia lub wzbogacania produktów w wapń
E 220 lub	Dwutlenek siarki	X	X	W winach owocowych (*) bez dodatku cukru (włączając jabłecznik i wino z gruszek) lub w miodzie pitnym 50 mg (**)
E 224	Dwusiarczyny potasu	X	X	W przypadku jabłeczniaka i wina z gruszek z dodatkiem cukru lub zagęszczonego soku owocowego po fermentacji: 100 mg (**) (*) W tym kontekście „wino owocowe” definiuje się jako wino zrobione z owoców innych niż winogrona. (**) Najwyższe dopuszczalne poziomy bez względu na źródło, wyrażone jako SO ₂ w mg/l.
E 250 lub	Azotyn sodu		X	Dla produktów mięsnych ⁽¹⁾ :
	Azotan potasu		X	Dla E 250: indykatorywna ilość wprowadzona wyrażona jako NaNO ₂ : 80mg/kg
E 252				Dla E 252: indykatorywna ilość wprowadzona wyrażona jako NaNO ₃ : 80mg/kg Dla E 250: maksymalna ilość pozostałości wyrażona jako NaNO ₂ : 50 mg/kg Dla E 252: maksymalna ilość pozostałości wyrażona jako NaNO ₃ : 50 mg/kg
E 270	Kwas mlekowy	X	X	

E 290	Dwutlenek węgla	X	X	
E 296	Kwas jabłkowy	X		
E 300	Kwas askorbinowy	X	X	Produkty mięsne ⁽²⁾
E 301	Ascorbinian sodu		X	Produkty mięsne ⁽²⁾ w związku z azotynami i azotanami
E 306*	Ekstrat bogaty w tokoferol	X	X	Przeciwutleniacz w tłuszczach i olejach
E 322*	Lecytyny	X	X	Przetwory mleczne ⁽²⁾
E 325	Kwas cytrynowy	X		
E 331	Cytrynian sodu		X	
E 333	Cytrynian wapnia	X		
E 334	Kwas winowy (L(+)-)	X		
E 335	Winiany sodu	X		
E 336	Winiany potasu	X		
E 341 (i)	Fosforan monowapniowy	X		Środek spulchniający w mące z dodatkiem proszku do pieczenia
E 400	Kwas alginowy	X	X	Produkty na bazie mleka ⁽²⁾
E 401	Alginian sodu	X	X	Produkty na bazie mleka ⁽²⁾
E 402	Alginian potasu	X	X	Produkty na bazie mleka ⁽²⁾
E 406	Agar	X	X	Produkty na bazie mleka i produkty mięsne ⁽²⁾
E 407	Karagan	X	X	Produkty na bazie mleka ⁽²⁾
E 410*	Mączka chleba świętojańskiego	X	X	
E 412*	Guma guar	X	X	
E 414*	Guma arabska	X	X	
E 415	Guma ksantanowa	X	X	
E 422	Glicearyna	X		W ekstraktach roślinnych
E 440* (i)	Pektyna	X	X	Produkty na bazie mleka ⁽²⁾
E 464	Hydroksypropylo-metyloceluloza	X	X	Materiał do kapsułkowania kapsulek
E 500	Węglany sodu	X	X	Masło z kwaśnej śmietany i ser z kwaśnej śmietany
E 501	Węglany potasu	X		
E 503	Węglany amonu	X		
E 504	Węglany magnezu	X		
E 509	Chlorek wapnia		X	Koagulacja mleka
E 516	Siarczan wapnia	X		Nośnik
E524	Wodorotlenek sodu	X		Zabezpieczenie powierzchni „Laugengebäck”
E 551	Dwutlenek krzemu	X		Środek przeciwzbrylający dla ziół i przypraw
E 553b	Talk	X	X	Środek do powlekania produktów mięsnych
E 938	Argon	X	X	
E 939	Hel	X	X	
E 941	Azot	X	X	
E 948	Tlen	X	X	

(1) *Dodatek ten może być używany wyłącznie po uprzednim wykazaniu przed właściwym organem, że dla tego dodatku nie jest dostępna żadna technologiczna alternatywa, która zapewniałaby te same właściwości produktu lub umożliwiała by zachowanie jego szczególnych właściwości.*

(2) *Ograniczenia dotyczą tylko produktów zwierzęcych.*

Uwaga: Do obliczeń dozwolonego udziału składników konwencjonalnych dodatki do żywności wymienione w kolumnie numeru kodowego oznaczone gwiazdką należy uwzględniać jako składniki pochodzenia rolniczego.

ZAŁĄCZNIK nr 8.

Substancje wspomagające przetwarzanie i inne produkty dozwolone w przetwórstwie

Nazwa	Do żywności pochodzenia roślinnego	Do żywności pochodzenia zwierzęcego	Szczegółowe warunki
Woda	X	X	Woda pitna
Chlorek wapnia	X		Koagulator
Węglan wapnia	X		
Wodorotlenek wapnia	X		
Siarczan wapnia	X		Koagulator
Chlorek magnezu (lub nigari)	X		Koagulator
Węglan potasu	X		Suszenie winogron
Węglan sodu	X		Produkcja cukru/cukrów
Kwas mlekowy		X	Do regulacji pH kąpeli solankowej w produkcji sera ⁽¹⁾
Kwas cytrynowy	X	X	Do regulacji pH kąpeli solankowej w produkcji sera ⁽¹⁾ Produkcja oleju i hydroliza skrobi ⁽²⁾
Wodorotlenek sodu	X		Produkcja cukru/cukrów Produkcja oleju otrzymywanego z materiału siewnego rzepaku (<i>Brassica ssp</i>)
Kwas siarkowy	X	X	Produkcja żelatyny ⁽¹⁾ Produkcja cukru/cukrów ⁽²⁾
Kwas solny		X	Produkcja żelatyny Do regulacji pH kąpeli solankowej w przetwórstwie serów Gouda, Edam i Maasdammer, Boerenkaas, Friese i Leidse Nagelkaas
Wodorotlenek amonu		X	Produkcja żelatyny
Nadtlenek wodoru		X	Produkcja żelatyny
Dwutlenek węgla	X	X	
Azot	X	X	
Alkohol etylowy	X	X	Rozpuszczalnik

Kwas garbnikowy	X		Środek wspomagający filtrację
Białko jaja	X		
Kazeina	X		
Żelatyna	X		
Karuk	X		
Oleje roślinne	X	X	Środki natłuszczające, przeciwprzyczepne lub przeciwpieniące
Dwutlenek krzemu w postaci żelu lub zawiesiny koloidalnej	X		
Węgiel aktywowany	X		
Talk	X		Zgodnie ze szczegółowymi kryteriami czystości dodatku do żywności E 553b
Bentonit	X	X	Środek zwiększający lepkość miodu pitnego ⁽¹⁾ Zgodnie ze szczegółowymi kryteriami czystości dodatku do żywności E 559
Kaolin	X	X	Propolis ⁽¹⁾ Zgodnie ze szczegółowymi kryteriami czystości dodatku do żywności E 559
Celuloza	X	X	Produkcja żelatyny ⁽¹⁾
Ziemia okrzemkowa	X	X	Produkcja żelatyny ⁽¹⁾
Perlit	X	X	Produkcja żelatyny ⁽¹⁾
Łupiny orzechów laskowych	X		
Mączka ryżowa	X		
Wosk pszczeli	X		Środek przeciwprzyczepny
Wosk karnauba	X		Środek przeciwprzyczepny

⁽¹⁾Ograniczenie dotyczy tylko produktów zwierzęcych ⁽¹⁾Ograniczenie dotyczy tylko produktów roślinnych

7. Przechowalnictwo

- Przechowywanie w specjalnych warunkach (kontrolowana atmosfera, temperatura, wilgotność, suszenie) jest dozwolone i musi być odpowiednie przez cały okres przechowywania.
- Trzymanie towaru tylko w opakowaniach do tego przeznaczonych
- Zastosowanie chemicznej ochrony przechowywania towaru jest zabronione
- Przy dezynfekcji i odkazaniu magazynu dozwolone są tylko środki niepozostawiające skażenia chemicznego.
- Czyste warunki przechowywania bez możliwości zanieczyszczenia produktu z zewnątrz

8. Transport

- Gospodarstwo zobowiązane jest do prowadzenia rejestru transportu produktów sprzedawanych z gospodarstwa.
- Zapewnienie braku ryzyka zanieczyszczenia produktami konwencjonalnymi w trakcie transportu.
- W przypadku wysyłki zbiorowej zapewnienie odpowiednich opakowań i identyfikacji produktów.
- Transport zwierząt powyżej 50 km dozwolony jest tylko przystosowanymi do tego celu pojazdami.

Nad aktualizacją kryteriów pracował zespół złożony z rolników ekologicznych, doradców rolnictwa ekologicznego oraz naukowców.

*Kryteria wymagają ciągłej aktualizacji.
Kryteria obowiązują od dnia 17 marca 2019r.*